

Стани де, бозайнику, да поиграешъ съ дѣда си Либена, казалъ той на едно малко момченце, което имало малки черни мустачета. И дѣдо Либенъ игралъ до тогава, дорде баба Либеница не дошла при него и дорде му не казала: „Стига вече, Либене, стига вече; момичетата искатъ да поиграятъ; време е и тѣхъ да погледаме.“

— Е, ако стига, то стига! Играйте, момичета, играйте на здраве, казалъ дѣдо Либенъ на момичетата и погрозилъ имъ, не зная по каква причина, съ пжрстътъ.

— Момичетата, момчетата, жените и даже старците излѣзле на дворътъ, хванале са на полукръгъ и захванале да скачатъ. Помайчимата извѣла невѣстата на дворътъ; а невѣстата са поклонила на сватове и хванала са на хорото. Когато сватове са развеселиле, то въ това хоро приняле участие още баба Либеница и Хаджи Генчовица.